

Vadászott (regény részlet)

„Az undorító égő hús szaga áthatja az egész épületet, megcsapva Ingridet minden lépcsőfokon.

Megégett holttestek fekszenek minden fordulóban és sarkon, arcuk felismerhetetlen, végtagjaik szörnyű módon csonkítottak, mintha kidobott szemetek lennének. Gyomorforgató szag terjed a levegőben, állandó emlékeztetője annak a kegyetlenségnek, ami itt történt.

Mintha a halál is rányomta volna a bélyegét erre a helyre, egy kísérteties atmoszférát hagyva maga után, ami csontig hatoló hideggel tölti el az embert.

Az omladozó folyosók, lépcsők és falak ellenére még mindig ki lehet venni, hogy ez valaha egy gyönyörű irodaház volt, ahova emberek nyugodtan jártak dolgozni.

Hová halványult az a korszak? Miért kell már azért is küzdeni, hogy életben maradjon az ember?

Az elhagyatott épület a múlt szép időszakainak emlékét őrzi, amikor a gépek zúgása és a munkatársak vidám beszélgetése töltötte be a levegőt, de most úgy néz ki, mint egy csatatér, ahol minden lépés egy erőfeszítés a túlélésért. Hogyan jutott a világ idáig, hogy még a létezés is heves küzdelmet igényel?

Ingrid még mindig nem talált választ ezekre a kérdésekre. Egész élete során keresett minden okot és indokot, arra, ami vele és másokkal történt, de soha nem talált válaszokat.

Ösztöneire hallgatva, kiugrik egy felborult asztal takarásából, és másodpercek múlva helyét néhány lövés váltja fel. Ingrid ösztönei élesre vannak hegyezve, sokkal fejlettebbek, mint az átlagos emberé, hiszen gyermekora óta rájuk támaszkodott. Számtalan alkalommal megmentették az életét, ahogy most is.

A fiatal nőnek nincs ideje pihenni. Minden lélegzetvételével kiszámolja következő lépését, és nekitámad ellenfelének. A támadás elején sokan voltak közülük, de egyenként lettek leszedve, épp úgy, ahogy ők másokat vadásznak. Számukra örömet jelentett az itt lakók meggyilkolása és holttestük meggyalázása. Hogy merészelik embernek nevezni magukat ilyen kegyetlenségek elkövetése után?

Ingrid érzései tombolnak benne, elfojtva minden racionális gondolatot, ahogy dühének robbanékony lendületével kiüti ellenfele kezéből a fegyvert. Habozás nélkül nekitámad a férfi torkának. Egy jól irányzott ütéssel a légcsőjére, és ellenfele összeroskad a földre, levegőért kapkodva, mint egy elhajított rongybaba. Ingrid fehér haja arca körül hullámszik, ahogy nem pazarolja az időt és a mellette fekvő fegyverért nyúl. Hideg nyugalommal felemeli, és az ujját a ravaszon pihentetve közvetlenül az ellenfelére céloz, aki csak lázadó tekintettel figyeli őt.

Bumm.

Egyetlen golyó átszakítja az férfi fejét, holtan hagyva őt a földön. Egyszer vonzó arca most egy hatalmas lyukkal van eltorzítva, ahol az agya kifolyt.

Ingrid, akinek sötét szemei most üresek és mozdulatlanok, az előtte heverő holttestre bámul.

Hányinger hullám söpör végig rajta, ahogy küzd, hogy megőrizze gyomra kevés tartalmát.

Ebben a kegyetlen valóságban vagy ölsz, vagy megölnek. Az Átkozottakra, mint ő, különösen igaz ez. Ha nem védik meg magukat az őket üldöző vadászok eltávolításával, akkor esélyük sincs egy újabb nap megélésére.

Ingrid szereti azt hinni, hogy nincs probléma, amíg undort, büntudatot vagy bánatot érez egy gyilkosság után. Azonban ha egy nap már nem érezne az után semmit, hogy saját kezével vett el egy életet, valószínűleg az utolsó, amit kioltana, a sajátja lenne.

A tisztító robbanások - ahogy a Vadászok szeretik őket hívni - az egész régióban zajlanak, áldozatokat szedve éppúgy, mint az épület lakóit. Legyenek azok nők, férfiak, idősek vagy csecsemők, ha esély van rá, hogy megszerezhetik az Átkozottak erejét, senki életét nem kímélik meg.

A levegő vastagon telített a füst és az égő törmelék éles bűzével, miközben a pusztítás hangjai visszhangzanak az utcákon. Sikolyok és könyörgések együtt vegyülnek a terror szimfóniájában, ahogy az épületek összeomlanak, és a testek lezuhannak. Ez az a kegyetlen valóság, amit egy félelem és kétségbeesés által uralt világban láthat az ember.

A lány gyomrában csomó képződik a gondolatra, hogy nem tud segíteni azoknak, akik szenvednek a bombázás miatt. A saját túlélése éppen csak hajszálon múlt, és most, ahogy az adrenalin rohama alábbhagy, élesen tudatossá válik minden sérülésről és fájdalomról, amely testét gyötri.

A fájdalom olyan, mint egy éles kés, ami végigszeli az idegeit, nyersnek és védtelennek érzi magát tőle. Lassú és egyenletes lélegzetvételekkel próbálja elhessegetni a tehetetlenség eluralkodó érzését, és a saját gyógyulására összpontosítani. De a sebesültek kiáltásai körbeveszik őt, folyamatosan emlékeztetve rá, hogy képtelen segíteni rajtuk.”